

Ilirski jeziki so vse do 19. stoletja ime za različne slovenske jezike na vzhodni strani Apeninskega polotoka in na Balkanu. Šele velikonemški nacionalizem je postavil lažne teorije, ki Slovenom odrekajo prvobitnost in pravico do poseljenih ozemelj. Znanost je te teorije sicer zavrnila in se s tem oprala pred svetovno javnostjo, sprejela pa je njihove laži o poznem prihodu Slovanov in tako še naprej služila imperialističnim naročnikom.

O tem pričajo zgodovinarji, saj so dogodki že davno pred tem dobro opisani, o tem množičnem prihodu pa ni niti enega samega pisnega dokaza. O tem pričajo jezikoslovci, ki do sedaj niso uspeli razumeti niti enega slovenskega evropskega napisa. Najbolje pa o naših staroselskih koreninah pričajo toponimska imena v srednji Evropi, ki so jih poimenovali naši predniki okoli 8. tisočletja pred sedanostjo in so razumljiva v slovenskem jeziku.

Prav te laži so posvojili nacisti in jih v 2. svetovni vojni pripeljali do njihovega vrhunca in končnega učinka v množičnem genocidu Judov in Slovanov. Vsa svetovna javnost je ta genocid obsodila, strokovnjaki pa še vedno ponavljajo laži, ki so ta genocid vzpodbudile. Nemška akademija znanosti do sedaj še ni preklcala laži svojih »znanstvenikov«, niti ni naselitev Slovanov postavila na dokazljivo osnovo.

The Illyrian languages were up to the 19th century name for a variety of Slovenian languages in eastern side of the Apennine Peninsula and the Balkans. Only the German nationalism has raised false allegations to deny the originality of Slovenians and their right-populated territories. Science has rejected such claims and thus achieved apologize in the eyes of the world, but it still accepts lies about the late arrival of Slovenians and continues serving imperialistic centers.

This is proved by historians, since the events have been well-described long ago, but on the theory of this massive influx of Slovenes, there is neither a single written evidence. This is demonstrated by linguists, who so far have failed to understand either one Slovenian ancient inscription. The best testimony of our indigenous roots offers geographical names in Central Europe, which have been given by our ancestors around 8th millennia before present and are understandable in the Slovenian language.

These lies were adopted by the Nazis and in 2nd World War led to its climax and the final effect in the mass genocide of Jews and Slavs. All the world community is condemning this genocide, but experts are still repeating lies that have provoke this genocid. The German Academy of Sciences has not yet withdrawn those lies of their »scientists« till now, nor has set the settlement of Slovenes on a demonstrable basis.

VINKO VODOPIVEC
RAZBIRANJE ILIRSKIH JEZIKOV
FIMKOFXOPIFFEK
DAZBIDAMIFIDSKIHIFZIKOF

Vinko Vodopivec

RAZBIRANJE ILIRSKIH JEZIKOV

FIMKOFXOPIFFEK
DAZBIDAMIFIDSKIHIFZIKOF

ZALOŽNIŠTVO JUTRO

Zbirka Slovenci

STAREJŠA SLOVENSKA ETNOGENEZA

Knjiga prinaša dejstva o naši dosedaj mnogokrat zamolčnani etnogenezi, saj so naši predniki kot miroljubno poljedelsko ljudstvo poselili Srednjo Evropo in z umnim gospodarstvom, demokratičnim odločanjem in z žensko enakopravnostjo postavili njene gospodarske in kulturne temelje, zato smo na naše prednike in slovenski narod upravičeno ponosni. Slovensko etnogenezo umešča v naravno, zgodovinsko, genetsko, arheološko in jezikovno okolje ob naseljevanju naših prednikov in s tlopisnimi imeni razumljivimi v slovenščini dokazuje njihovo naselitev v južni in jugovzhodni Evropi že v času zadnje ledene dobe, severneje v srednji Evropi pa ob otoplitvi med 10.

in 8. tisočletjem pred sedanostjo. S primerjavami razumevanj predantičnih venetskih, retijskih, starofrigijskih, galskih, etruščanskih, starotrakijskih in celo staroegiptovskega napisa v različnih jezikih, kaže na ustreznost razumevanja v slovenščini in na nerazumevanje jezikoslovcev v latinščini ali grščini.

JEZIKOVNI TEMELJI STAREJŠE SLOVENSKE ETNOGENEZE

Knjiga preseneča z analizami, ki do sedaj še niso bile opravljene ali javno objavljene in s primerjavami jezikovnih značilnosti slovenskega in latinskega jezika ter predantičnih venetskih, retijskih in starofrigijskih jezikov kaže na najustreznejšo izbiro jezika razumevanja, slovenščino.

Prvič je narejena analiza narečnosti venetskega, retijskega in starofrigijskega jezika, ki daje delež narečnosti večji kot 60 % in delež knjižnosti manjši kot 25 %, zato normirani jeziki niso dobra osnova za primerjavo, in ravno slovenščina z najbolj razvejanimi narečji omogoča najboljše razumevanje.

Prikazana so razumevanja vseh venetskih, retijskih in starofrigijskih napisov, ki so podana v ustreznih katalogih, vse dobljene besede pa so zbrane v izčrpnih besednjakih. Venetski napisi so izrazito usmerjeni v versko in posmrtno življenje, retijski so bolj posvečeni lovu in obrambi, starofrigijski pa nam spregovore tudi o kmetovanju.

VINKO VODOPIVEC se je rodil 5. aprila 1941 v Ljubljani, je Slovenec, katoličan, poročen in ima štiri odrasle otroke. Po očetu je primorec, po materi pa notranjčan.

Diplomiral je maja 1965 iz gradbene stroke visokih gradenj na Fakulteti za arhitekturo, gradbeništvo in geodezijo Univerze v Ljubljani.

Junija 1981 je na fakulteti v Zagrebu zagovarjal magistrsko delo: Obnova starih betonskih vozišč in dobil naziv magistra gradbenih znanosti.

Strokovna pot ga je vodila od vodje gradbišča visokih gradenj in strokovnega izpita do planiranja in priprave dokumentacije za vzdrževanje in gradnjo državnih cest ter nadzora pri cestni upravi. Ob samoupravni reorganizaciji cestnega gospodarstva je postal direktor Inštituta za ceste pri Zavodu za raziskavo materiala, potem pa je pri Direkciji za ceste planiral in nadziral gradnjo in obnavljanje cest. Oblikoval je področje gospodarjenja s cestami z merilnimi postopki in metodologijami, nujnimi podatki in njihovem vrednotenju.

Pripravil je več znanstvenih in strokovnih del iz gospodarjenja s cestami, planiranja projektiranja in vzdrževanja cest. Prispevki so objavljeni predvsem na domačih kongresih in publikacijah, pa tudi drugje v Evropi, v Ameriki in Aziji.

Objavil je tudi več strokovnih člankov iz področja vrednot in kulture; fizične, čustvene in duhovne onesnaženosti; osnovnega, srednjega in visokega šolstva; etike in morale; odgovornosti in liberalizma; množičnih kršitev človekovih pravic, lažni svetovni in zlasti naši zgodovini, problematiki pristranskega javnega obveščanja, itd.

Po upokojitvi se bolj posveča našim slovenskim koreninam, kjer z vsakoletnimi zgodovinskimi in jezikovnimi prispevki dopolnjuje prizadevanja drugih sodelavcev pri razjasnjevanju starejše evropske zgodovine in naše slovenske etnogeneze.

Je vodja projekta »Korenine Slovenskega naroda«, ki razkriva našo davno preteklost in opozarja na mnoge napačne teorije, ki so plod »znanstvenih« imperialističnih konstruktov 19. stoletja. V tem projektu slovenske etnogeneze je izpeljanih že več mednarodnih konferenc in izdanih že deset zbornikov, v katerih vedno sodeluje tudi kot avtor številnih prispevkov.

Izdal je obsežni knjigi Starejša slovenska etnogeneza in Jezikovni temelji starejše slovenske etnogeneze, kjer so zbrani dokazi o slovenskem staroselstvu v Srednji in Južni Evropi. Knjigi je nadgradil s knjigo Razbiranje ilirskih jezikov, ki zaokrožuje razumevanje napisov predantičnega predсловanskega govora.